

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **TITUS CZ, s.r.o.**, se sídlem Tovární 1112, Chrudim, zast. JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Holečkova 103/31, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2012, č. j. 7747/12-1300-607589, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 11. 12. 2013, č. j. 52 Af 28/2013 – 61,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad v Chrudimi svým rozhodnutím ze dne 14. 6. 2010, č. j. 75776/10/233912601967, dodatečně vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za druhé čtvrtletí roku 2007 ve výši 114 587 Kč a zároveň ji vyrozuměl o povinnosti zaplatit penále u stejné daně za totéž zdaňovací období ve výši 22 917 Kč. O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí finančního úřadu rozhodlo Finanční ředitelství v Hradci Králové svým rozhodnutím ze dne 19. 12. 2012, č. j. 7747/12-1300-607589, tak, že snížilo dodatečně vyměřenou daň na částku 49 987 Kč a snížilo i předepsané penále na částku 9 997 Kč. Zároveň žalobkyni zpravilo o tom, na jaký účet a v jaké lhůtě má dodatečně vyměřenou daň i penále zaplatit.

Rozhodnutí finančního ředitelství napadla žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích. Ten její žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 52 Af 28/2013 – 61, který žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla včasnou kasační stížností.

Ve svém podání ze dne 3. 3. 2014 stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedla, že před Nejvyšším správním soudem vede několik řízení, které se týkají dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty v celkové výši 1 337 671 Kč (včetně penále). Úhrada takto vysoké částky by pro stěžovatelku byla likvidační, vedení řízení o kasační stížnosti by za těchto okolností bylo pouze formální, neboť stěžovatelka by byla prakticky vyloučena z možnosti podnikat.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užijí přiměřeně.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší

újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Od stěžovatelky, která žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, se především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že jí v důsledku napadeného rozhodnutí (jehož systace by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosaženo) vznikne nepoměrně větší újma, než jiným osobám, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatelka v souvislosti s napadeným rozhodnutím krajského soudu obává, by pro ni byl zásadním zásahem. Kromě toho stěžovatelku tíží také důkazní břemeno k těmto tvrzením. Aby stěžovatelka toto břemeno unesla, je nezbytné, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložila.

V nyní posuzované věci stěžovatelka dostala své povinnosti tvrzení jen částečně. Jakkoliv totiž poměrně přesně určila, jaké závažné újmy se obává, z argumentů podání však nelze seznat, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí stěžovatelce způsobily nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Za zásadní Nejvyšší správní soud považuje to, že stěžovatelka dále nesplnila povinnost důkazní. Svá tvrzení o hrozbě úpadku v případě zaplacení vyměřené daně totiž nedoložila žádnými důkazy, které by tuto hrozbu mohly potvrdit. Sama výše vyměřené daně není určující, protože bez dalšího nevyovídá nic o tom, zda je stěžovatelka schopna ji uhradit. Nejvyšší správní soud tak neměl z čeho ověřit, zda je vyměřená daň pro stěžovatelku za jejích současných poměrů hospodářsky neúnosná.

Nejvyšší správní soud v návrhu stěžovatelky postrádá důkazy, na základě nichž by vůbec mohl důvody pro přiznání odkladného účinku předmětné kasační stížnosti zkoumat. Z toho důvodu se stěžovatelce nepodařilo prokázat existenci podmínek pro přiznání odkladného účinku stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti proto nebylo možné odkladný účinek přiznat.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu